

عنوان :

روایت کوتاهی از ده شب محرم

تاریخ :

1392/08/26

شب های عاشقی

روایت کوتاهی از ده شب محرم...

در این روایت نام هرشب محرم که به هر شهید اختصاص داده شده معین گردیده ...

آفتاب محرم برمی آید و کربلای دل را در پرتو خود می سوزاند. سرخی بیرق ایستادگی از گلدسته دست ها بالا می رود و در باد به حرکت در می آید.

عطر شهادت مشام را می نوازد و چشم ها در انتظار طراوت اشک به تماشا می نشیند. عقربه زمان روی نقطه پنجم عشق قفل می شود. خواب ها از چشم های خسته می گریزد و حسینیة سینه ها سیاه پوش می شود. آری محرم شده و انتظار لباس های مشکی به سر آمده است. این شب ها باید به سوگ نشست. هر شب به سوگ ستاره ای از آسمان حسین علیه السلام

شب اول: مسلم بن عقیل

مسلم، نخستین شهید واقعه کربلاست. شهادت او کمی پیش تر از حادثه کربلا رخ داده است و شب نخست ماه محرم به پاس فداکاری و جان فشانی های این سفیر شهید راه سرخ، شب حضرت مسلم بن عقیل نام نهاده شده است. مسلم الگوی محبت و وفاست. او عاشقی دل باخته بود که تا آخرین لحظه از عشق پاک خود به حسین(ع) دست بر نداشت و در اوج بی وفایی کوفیان به مولایش وفادار ماند.

شب دوم: ورود به کربلا

امام حسین(ع) روز دوم محرم سال 61ه ق به سرزمین کربلا وارد شد. به خاطر همین روز دوم محرم، روز ورود به کربلا نام گذاری شده است. روز دوم، نماد پایداری است. اباعبدالله الحسین(ع) از همان آغاز حرکت با حوادث گوناگونی روبه رو شد. از بی وفایی کوفیان گرفته تا تعقیب شدن از سوی سپاهیان دشمن. با این حال از ادامه راه منصرف نشد و هم چنان استواری ورزید. حسین(ع) آموزگار بزرگ پایداری است.

شب سوم: حضرت رقیه(س)

رقیه(س) در دانه سه ساله حسین بن علی(ع) است. نام مبارک او در بعضی از کتاب های تاریخی و مقاتل نقل شده است و برخی دیگر مانند ریاض الاحزان از او با نام فاطمه صغری یاد کرده اند. رقیه(س) در روز سوم صفر سال 61ه ق در سفر اهل بیت به شهر شام از دنیا رفته است. شاید نام گذاری روز سوم محرم به نام این بانوی کوچک به این انگیزه بوده که در گرماگرم عزاداری دهه اول، از مظلومیت او یاد شود.

حضرت رقیه الگوی تربیت صحیح است. با تدبیر در جملات کوتاهی که او هنگام دیدن سر بریده پدر به زبان آورده به خوبی می توان دریافت که این کودک از چه معرفت والایی برخوردار بوده است.

شب چهارم: حضرت حر(ع)

شب چهارم عزاداری محرم اختصاص به یکی از شهیدان سربلند کربلا یعنی حربن یزید ریاحی دارد. البته این شب را به فرزندان حضرت زینب نیز منسوب کرده اند. حر الگوی توبه و حقیقت جویی است. او در آغاز برخورد با امام حسین(ع) چنین جایگاه وارسته ای نداشت و به گفته خودش مأمور بود و معذور! اما ادب و تواضع حر در مقابل سالار شهیدان، سبب رهایی او شد. حر با ژرف بینی، حق را بر باطل ترجیح داد و پیشانی پشیمانی بر سجده گاه توبه فرود آورد. حر، جذاب ترین الگوی توبه برای خطاکاران است.

شب پنجم: حضرت زهیر(ع) و...

این شب مانند شب چهارم میان چند شهید کربلا مشترک است. شب پنجم به حبیب بن مظاهر و حضرت عبدالله بن حسن کودک هشت ساله امام مجتبی(ع) نیز منسوب است. عبدالله(ع) در شمار آخرین شهیدانی بود که پیش از شهادت امام حسین(ع) در ظهر عاشورا به شهادت رسید.

زهیر، الگوی عاشقی کربلاست. او تا چند روز پیش، از دیدار حسین(ع) هراس داشت، اما پس از آن که به خیمه امام گام نهاد، هراسش به عشقی جاودانه بدل شد. بارقه نگاه حسین(ع) چنان در جاننش اثر کرده بود که از همه هستی خود گذشت و از دنیا و خانمان گسست. او در این راه چنان پیش رفت که به یکی از فرماندهان سپاه آن حضرت تبدیل شد.

شب ششم: حضرت قاسم(ع)

شب نوجوانان عاشورایی، شب روضه قاسم بن الحسن(ع). وقتی امام حسین(ع) سخن از شهادت یارانش به میان آورد، نوجوان سیزده ساله کربلا از عمو پرسید: عموجان ایا من نیز به فیض شهادت نائل می شوم؟ امام او را به سینه چسباند و فرمود: فرزندم مرگ را چگونه می بینی؟

قاسم پاسخ داد: از عسل شیرین تر!

شهادت طلبی قاسم(ع) و پا فشاری او برای رسیدن به مقصود، زیباترین الگو را برای رهروان خط سرخ شهادت رقم زد. شب هفتم: حضرت علی اصغر(ع)

علی اصغر(ع) فرزند کوچک امام حسین(ع) و حضرت رباب دختر امرءالقیس است که با تیر سه شعبه حمله بن کاهل اسدی به شهادت رسید. مصیبت علی اصغر(ع) برای حسین(ع) جان فرسا بود چنان که گریست و به خداوند عرض کرد: خدایا خودت میان ما و این قوم داوری کن. آنان ما را فرا خواندند تا یاری کنند ولی برای کشتن ما کمر بسته اند. در این لحظه ندایی از آسمان رسید که: ای حسین(ع) در اندیشه اصغر(ع) مباش، هم اکنون دایه ای در بهشت برای شیر دادن به او آماده است. شب هفتم، شب رضاست. حسین(ع) بهترین الگوی پایداری و رضایت است. او پس از تحمل شهادت همه یاران و جوانانش، کودک شیرخوار خود را به میدان آورد. هنگامی که علی اصغر نیز فدا شد بر قضای الهی گردن نهاد و خطاب به خداوند گفت: ای خدا! چون تو این صحنه ها را می بینی تحمل این مصیبت ها بر من آسان می شود.

شب هشتم: حضرت علی اکبر(ع)

علی اکبر(ع) نخستین فردی بود که از بنی هاشم به میدان رفت. او فرزند بزرگ امام است و نزدیک ترین فرد به ایشان. چون غربت پدر را در میان خیل گرگ های خون آشام کوفه و شام می بیند، از همه یاران و افراد خاندان پیشی می گیرد و خود را در راه آرمانی فدا می کند. او گام به میدان می نهد تا حجت را تمام کند و شوق رسیدن به فیض شهادت را در دل یاران حسین(ع) قوت بخشد. علی اکبر(ع) الگوی سبقت گرفتن در شهادت است.

شب نهم: شب تاسوعا

ستاره 34 ساله آسمان کربلا و بزرگ ترین یار و یاور حسین(ع) . عباس یعنی چهره درهم کشیده و این نام نشان از صلابت و توانمندی سقای کربلا دارد. او فرزند علی(ع) و برادر حسین(ع) بود، با این حال هرگز برادر خود را به نام صدا نزد. عباس(ع) این ادب و فروتنی را تا لحظه آخر بر خود واجب می دانست. او بهترین الگوی رشادت بود. زیرا پرچم دار سپاه بود و پرچم را به دست رشیدترین و شجاع ترین افراد لشکر می سپارند. او به اندازه ای محو یار شده بود که بر امواج دل انگیز آب روان، لب های خشکیده محبوب خود را در نظر آورد و داغ تشنگی را از یاد برد. رشادت، وفاداری و فروتنی عباس(ع) یکی دیگر از برگ های زرین عاشورا است که همه را به شگفتی واداشته است.

شب دهم: شب عاشورا

شب حسین بن علی(ع) الگوی آزادگان جهان. شهامت، ایثار، بردباری، تسلیم، رضا، وفا، فروتنی، شجاعت و پایداری امواج اقیانوس بی منتهای حسین است. اگر این قیام چنین درون مایه ارزشمندی از فضایل انسانی را نداشت، این گونه بر پیشانی تاریخ نمی درخشید. عاشورا این گونه توانست حصار زمان و مکان را درهم شکند و تاریخ را درنوردد